

Aleksis K

Kuuluisuuden kirous

Pieni Suomi on nyt yhteistyötetty maailmankartalle ja kehuja on tullut niin että hävettää. Verkkopaitainen ja kesäpartainen mökkiläinen on määritelty kauniiksi ja urheaksi suomalaiseksi, joka on järjestänyt erinomaisen onnistuneesti tämän Etykin.

Tällainen arvostus edellyttää meiltä itseltämme jotakin. Emme enää saa pilata mainettamme, jonka olemme suurella vaivalla onnistuneet hankimaan. Meidän on ajettava partamme, pestävä hampaamme ja ruvettava puhumaan sivistyneesti silloin kun se vain on mahdollista.

Nyt ei yksinkertaisesti auta esiintyä ulkomaillakaan kuten tähän asti, rähjänä ja ummikkona, joka osaa vain kolme lausetta: ein vodka, zwei vodka, dry vodka. Nyt täytyy puhua enemmän ja asiallisemmin eikä saa olla liikaa päissäänkään. Kun tekee mieli jyräyttää perkele, täytyy tyytyä sanomaan "voi hyvä tavaton" tai "pardon, saanen huomauttaa". Tuntemattomasta sotilaasta on tullut tunnettu rauhantekijä ja nobelia odotellaan.

Lähes ainoa huolenaihe on nyt se, onko Etyk-asiakirjan jälkiseuranta hoidettu riittävän hyvin: muistettiinko asiakirja varmistaa esimerkiksi siltä varalta että sen lehdet irtoaisivat kovassa käytössä. Ainakaan televisiossa ei näytetty, että kukaan olisi

kirjoittanut kirjan kansiin kuolematon värssyn: "Kun lehdet putoo niin kannet jää, ja niissä säilyypi muisto tää. Toivoo Gerald, Harold ja Leonid."

On sanottu, että kun ylevät asiat kuten presidenttikysymys ja Etyk ovat ohi, vain ikävyyksiä on jäljellä. Sellaiseksi on väitetty mm. köyhän mutta kunniallisen maamme ulkomaista velkaantumista. Itse asiassa siinä ei ole kuitenkaan mitään pahaa, sillä nykyisen inflaation ankeina aikoina on pelkästään hyväksi olla korviaan myöten velassa, sillä inflaatio syö rahan arvoa ja velka ikäänkuin pienenee koko ajan.

Jos siis pystymme pysymään riittävän kauan veloissa, inflaatio tekee työn puolestamme. Sanotaan vaikka, että Suomen ulkomainen velka on nyt sata prosenttia. Kun inflaatio syö sitä parinkymmenen prosentin vuosivauhdilla, velka on nolilla jo vuonna 1980. Seuraavana vuonna ulkomaat alkavat maksaa meille siitä, että ovat saaneet antaa lainaa.

Inflaatio on sitä, että kun K. J. Ståhlberg oli aikanaan presidenttinä kuusi vuotta, hän sai kuvansa viidenkymppin seteliin, mutta kun Urho Kekkonen on nyt hallinnut 19 vuotta, hänen kuvansa tulee vain kymmenen markan juhlakolikkoon.